

פרק א'

מכתב מהינכונסיה

היתה זו שעת צוהריים חמימה ושגרתית ביותר. אריאלה צעדה בלאות לעבר הבית. נראה היה כאילו סופרת היא את מספר הצעדים שנותרו עד לשער. הילקוט המכותף על גבה היה כבד מנשוא, ואפילו הבדיחה העסיסית שכבשה לאחרונה את כיתתה לא הצליחה להפיח בה כוח להמשיך לסחוב.

לא מזמן, כשהמורה תחיה לאנגלית בשרה על "הולדת" שני ספרים נוספים – האחד לדקדוק אנגלי והשני לספרות אנגלית, נשמע מטח־תגובות נטול חגיגות בלשון המעטה.

"תאומים", אמרה חסיה בקול נכאים.

"וי... וי..." גנחה בתיה, "ועוד איזה תאומים... 'שמנים' כאלה..."

"וכי מה אנחנו, חמורים?" שאלה ריקה כשזוג ידיה על מותניה.

"נכון, חמורים!" החרו־החזיקו אחריה האחרות. "זה מה שאנחנו: חמור נושא ספרים!"

"אי־אה", אמרה בקי בקול. החברות פרצו בצחוק משוחרר, ולמן היום ההוא והלאה, בכל עת שמכתפים בכיתה של אריאלה את הילקוטים הכבדים בסיום יום לימודים מתיש, עולה הרינה מכל פינה: "א־א, א־א, א־א..."

"חמורים עם זנב סוס", התבדחו הילדות עודן יוצאות אל חצר בית הספר. "חה... חה... חה... א־א..."

ליד השער הסירה אריאלה את הילקוט מעל לכתפיים והניחה אותו בחבטה קלה על גבי שביל האבנים המרוצף. מתובת המכתבים הקבועה משמאל לשער

הציץ אליה מכתב בלתי שגרתי, והיא מיהרה לשלוף אותו החוצה. מעטפה צהובה... "הי! מכתב מארץ מידה!" שני בולים זרים אך גם מוכרים הזדקרו על גבי המעטפה הצהובה - "בולים של ארץ מידה," לחששה אל המעטפה, עודה ממששת אותם.

גל של זכרונות הציף אותה. ארץ מידה... הארץ בה חיו עד לפני שנה... אפופת מחשבות והשערות נכנסה אריאלה הביתה, נושאת את הבשורה המרגשת בידה ובפיה. אמא מיהרה לנגב את ידיה בסינר החגור למותניה. היא התיישבה על שרפרף העץ העגול שהמתין בדומייה ליד סלסילת ההדרים, ופתחה את המעטפה.

"הבולים," הזכיר יוני, "שלא ייקרעו..." התזכורת היתה מיותרת לחלוטין. אמא־נבון לא בנקל תשכח את ה"בול"מוס שתקף את בנה, וכל שכן כשבבולים נדירים כל כך עסקינן... אלא שהפעם הראה יוני עניין יתר במכתב ולא בבולים. "מעניין מי שלח אותו?" לחששו האחות בת האחת עשרה והאח בן התשע. המעטפה היתה מונחת עתה על השולחן כשצידה האחורי כלפי מעלה. שם כתוב היה שם השולח:

משפחת זיו

רחוב תל חביב 10

הינכונסיה

"משפחת זיו!" צהלו אריאלה ויוני, "השכנים החביבים שלנו משכבר הימים!"

"רגע אחד, מה קורה כאן? הם עזבו את שכונת ספ", השכונה הנפלאה שבה גרנו - שכונת ס'בר פ'נים י'פות? הם גרים עתה בהינכונסיה, איזה שם ארוך ומסורבל - - -"

אמא סיימה בינתיים לקרוא את המכתב. חיוך קל ריחף על שפתייה. אה... כמה נעים להיזכר בדידים הוותיקים...

"מה הם רוצים?" שאלו אריאלה ויוני כמעט ביחד.

"אתם מוזמנים לגלות בעצמכם", אמרה אמא והגישה להם את המכתב. השניים החלו לקרוא בשקיקה:

למשפחת נבון היקרה, שלום וברכה!

ראשית לכל, רצוננו וחפצנו לדרוש בשלומכם. כולם כולם כאן מתגעגעים אליכם, החל בשכנים החביבים מהבניין: משפחת זרח, משפחת לבן-שיניים, משפחת בת-צחוק, משפחת שמש ומר תן-חיוך, וכלה בדיירי רחוב תל-חביב כולו, וכל יתר דיירי השכונה שלנו ספ"י, החייכנית והנחמדת.

רצינו לבשר לכם, שלאחרונה היתה, ועדיין ישנה, נהירה בלתי פוסקת מכל רחבי ארץ מידה ומכל קצות העולם אל השכונה החביבה שלנו, הטובלת בשפעת חום והארה. הגידול המבורך הביא להחלטת הרשויות המקומיות להפוך את שכונת ספ"י לעיר. לפני כחודש הוכרז, כי שכונת ספ"י וגלילותיה, שהסתפחו אליה במהירות עליטבעית, יהיו מעתה עיר הנושאת את השם הינכונסיה.

הינכונסיה נאה לשמה ושמה נאה לה: עיר של הכנסת אורחים, של הקבלת וקבלת כל אדם בסבר פנים יפות.

המציאות החדשה מלמדת, ללא ספק, כי בהסברת פנים יפות יש כוח שובה, הסוחף את הבריות וממגנט אותן אל אותה פינה נדירה, הטבולה דרך קבע בים של אהדה. לא יועילו חוכמה ותענוגים, לא גבורה וממון; הבריות - כך מסתבר - כמהות לקרן אור המאירה את מחשכי הלב ומחממת את קירותיו, חדרי.

בתופעה נפלאה זו יש, כמובן, פן חינוכי לאין ערוך. אנו וצאצאינו לומדים פעם אחר פעם, עם כל משפחה המגיעה להסתופף בקרן אורה של ספ"י, כי יתרון ההארה הוא מעל הכל, ובסופו של דבר גם אנשים קרי מזג, עתירי נכסים, חכמים מופלגים ועוד, מגלים כי יתרון האור מן החושך.

בשל הגידול המבורך, ידי כולנו עסוקות ללא הרף בקבלת פני החדשים ובעיצוב התושבים המהגרים ברוח המקום.

שכונת ספ"י העתיקה מתפקדת כיום כמפזר חום רב עוצמה, המשפיע סביבו חום ונתינה לכל הסובב ברדיוסים ההולכים וגדלים מחודש לחודש.

כדי לתת מענה לצרכים הרבים והמיוחדים של תושבי הינכונסיה, זקוקים

אנו ל"תוספת אנרגיה" ל"יצרני אור וחום" ותיקים ומנוסים, שיעזרו לנו לשמור על צביון המקום ולספק את הפנים היפות אשר הדרישה אליהן הולכת וגוברת, הולכת ומתעצמת.

עלה במחשבתנו להציע לכם, משפחת נבון החביבה, לשוב אל ביתכם אשר בתליחביב ולהיות ספקים ראשיים של אור והארה. כל משפחה שהורגלה לדפוסי החיים של ספ"י החביבה והעתיקה, עשויה היום לשנות את פני המפה בהינכונסיה כולה, ומי יודע - אולי אף בעולם כולו.

כולנו נהיה מאושרים עוד יותר, אם תאותו להיענות להזמנתנו. בכל מקרה, גם אם תשובתכם שלילית, רצינו לבקש מכם עזרה.

כפי שזכור לכם, בוודאי, מנהג המקום בספ"י, ועתה בהינכונסיה - לקבל פני כל משפחה שמגיעה בטקס קבלת פנים מלבב. קבלת הפנים פותחת בפריסת שטיח אדום לרגלי החדשים ובמקהלת ילדים המשוורת שיר נלבב כשבידיהם פרחים אדומים.

בשל הגידול המבורך במספר החדשים, עלה הביקוש לאריגים ופרחים אדומים. כרגע יש מחסור חמור בכל ארץ מידה באריג אדום, האמור לשמש כשטיח. מגדלי הפרחים מוצפים בהזמנות ואין באפשרותם לעמוד בקצב הביקוש ההולך וגואה. אחדים מהם הציעו לרכוש פרחים מלאכותיים, אך ראשי הוועדה לענייני קבלת פנים בהינכונסיה סירבו לרכוש פרחים שכאלה. הטבעיות היא הדרך המובחרת ליישום יחסים נלבבים - טענו העסקנים. פרח חי, נושם, ריחני וקטיפתי למגע - יש בו משהו כדי להרחיב ליבו של אדם. קבלת פנים בלוויית פרחים מתים, הרי היא נטולת נשמה ורגש.

ראשי הוועדה הרחיקו לכת עד יורקיה, הידועה בשפעת פרחיה המובחרים, אך גם מגדלי הפרחים ביורקיה, אשר כולה משקה, לא הצליחו לעמוד בביקוש הגובר. אי לכך, גם במקרה שאינכם יכולים להיענות להזמנתנו לשוב לארץ מידה - בקשתנו, שתרכשו בעבורנו 300 גלילי אריג אדום ראוי ו-20,000 פרחים אדומים טריים, נטולי קוצים. על דרכי תשלום והמשלוח נדבר בהמשך.

בברכה ובחיוך רב,

השכנים המתגעגעים,

משפחת זיו

(גם ילדינו מאירה ומאיר מתגעגעים מאוד לאריאלה וליוני.)